

LEDARE

De flesta av oss i räddningstjänsten är just nu mitt inne i en kraftig förändringsprocess. Både till innehåll och form är det väldigt mycket på gång. Inom kommunerna är på många platser stora strukturella ändringar under diskussion. Likaså på länsstyrelserna. Neddragningar av beredskapen av ekonomiska skäl är ju alltid under debatt även inom räddningstjänstområdet. Kanske just kommunernas ekonomifrågor och alternativa organisationsformer är de för dagen mest påträngande. En av grunderna till detta är att det är alltid varit svårt att få fram räddningstjänstbudskapet och behovet av hög beredskap till beslutsfattarna och allmänhet. När det sen vid olyckor behövs insatser ifrågasätts den så gott som aldrig och om så ändå sker består ifrågasättande mest i varför den inte kunde komma ännu snabbare och/eller göra ännu mera.

Givetvis bör vi vara beredda att diskutera alternativ till det vi har. Men när det erfarenhetsmässigt är så att det behövs både styrka och snabbhet vid insatser måste vi som företrädare för räddningstjänsten vara aktiva inför de ambitionsval våra politiker har att göra.

Räddningstjänsten har en styrka i att vara lokal. Men så lokal så att inte interkommunal samverkan kan komma i fråga får den nog inte vara. En kommun är inte alltid den bästa basen för optimal räddningstjänst. De stordriftfördelar som samverkan över kommungränserna kan ge, måste också användas. En interkommunal utveckling, utan att fördelarna med att vara lokal tappas bort kan till och med vara ett bättre alternativ än att inom en kommun söka ganska konstlade sammanblandningar av olika förvaltningar. Det är därför glädjande att idag fler kommuner än någonsin är inblandade i försök att skapa kommunalförbund eller andra konkreta samverkanssystem.

Regeringen har i dagarna fattat beslut i Finspångsärendet som i sin helhet redovisas i detta nummer. Beslutet innebär att räddningstjänsten ges bättre förutsättningar att sköta sitt jobb. Styrkorna som nu bestämdes är bättre anpassade till både riskbild, arbetarskydds krav för räddningstjänstpersonal och behovet av slagkraft vid vanligen förekommande olyckor i respektive ort. Fortfarande är beredskapsstyrkorna små och i vissa mindre frekventa situationer alldeles för små men detta är inte ovanligt för en räddningstjänstare som måste vara lika tränad i att vara under-som överlägsen i sin insats och ändå på bästa sätt lösa sin uppgift.

Ekonomi har därmed fått styra till viss grad men att också räddningstjänstaspekterna i sak är av största intresse, det ger regeringens beslut en kvittens på.

I detta Aktuellt finns också ett annat exempel på gott resultat av samverkanssträvanden. Mellan å ena sidan staten och var för sig ett antal kommuner har nu avtalats om kommunalt bistånd vid olyckor till sjöss inom Sjöfartsverket och Kustbevakningens ansvarsfält. Därmed har dels tre statliga centrala verk visat sin förmåga att gå samman om en lösning samtidigt som kommunerna ifråga visat stort intresse av att hjälpa till också utanför sitt direkta ansvarsområde. Det smakar bra och mera.

Nils Olof Sandberg